

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HANS EN GRIETJE

Naar het sprookje van Grimm

door

Pol Goossen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2011

Nr.1298

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuilde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HANS EN GRIETJE* op te voeren moet de naam van auteur *POL GOOSSEN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1984 Toneelfonds J. Janssens/Pol Goossen
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

P E R S O N A G E S

VERTELLER

HANS

GRIETJE

VADER

STIEFMOEDER

HEKS

=====

S C E N E 1

(Spot op houthakker die driemaal met een bijl een stuk hout op een kapblok stukapt. Blijft dan in pauze-plastic staan)

VERTELLER. Er was eens een houthakker. (Houthakker kapt weer) Hij was zeer arm. (kapt) Hij woonde aan de rand van een groot bos, in een klein vervallen huisje. (kapt de laatste maal. Dan onbeweeglijk)

In dat huisje woonden ook de twee kinderen van de houthakker (spot op Hans en Grietje) Hans en Grietje. Ze plaagden mekaar wel eens (slaan elkaar met kussens) maar dat was omdat ze zoveel van mekaar hielden. (Omhelzen mekaar en vallen zo in slaap) onbeweeglijk) Verder woonde er in dat huisje nog de vrouw van de houthakker (spot op moeder die stuurs op een stoel zit) Eigenlijk was het niet echt de moeder van Hans en Grietje, maar hun stiefmoeder. De echte moeder van Hans en Grietje was een paar jaar geleden dood gegaan. De houthakker had dus een andere moeder voor ze gezocht. Maar eigenlijk was ze niet zo aardig. Ze hield niet van kinderen en zoiets is natuurlijk erg verdrietig. (Lichtverandering. Vader en moeder op hun strozak. Spot op strozak)

Op zekere avond lag de houthakker in bed. Hij had de hele dag zeer hard gewerkt en was doodmoe. Maar toch kon hij niet slapen (komt overeind zitten) peinst) Hij verdiende immers heel weinig geld zodat hij bijna geen eten kon kopen. En op zekere dag, toen alles in het land veel duurder werd, (houthakker recht en weggaan uit spot) kon hij zelfs geen brood meer kopen....

(Stiefmoeder ziet dat hij weg is en roept)

STIEFMOEDER. Man! (Pauze geen reactie van de houthakker) Man!!! (Hans en Grietje worden wakker door het geroep. Houthakker komt terug in het licht naar strozak)

VADER. Ssst!! De kinderen slapen. (Zegt dan niets meer. Vrouw bekijkt hem. Hans en Grietje luisteren van op hun plaats alles af)

STIEFMOEDER. Wat doe jij toch altijd?

VADER. Ik loop wat rond. Ik kan niet slapen.

STIEFMOEDER. Ik bedoel : wat doe jij toch altijd tijdens de dag?

VADER. Houthakken.

STIEFMOEDER. (minachtend) Houthakken.

VADER. Dat weet je goed genoeg. Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat. (Stilte)

STIEFMOEDER. We hebben geen eten. En dat weet jij goed genoeg.

VADER. Ja.

STIEFMOEDER. En wat ga je daar aan doen denk je?

VADER. Ik weet niet.

STIEFMOEDER. (Minachtend) Ik weet niet. Sta daar toch niet met je mond vol tanden man.

VADER. Ja, ik...euh...Alles is duurder geworden in het land. Ik ben zeer ongerust. (Stilte) Ik maak mij daarover grote zorgen (Stilte) Ik zie geen uitkomst meer (Stilte) (Wendt zich af)

STIEFMOEDER. (Kil, onhoorbaar voor hem) Ik wel.

VADER. (Voor zich) Wat moet er van ons worden? Wat moeten wij doen? (Tot haar. Vrouw bekijkt hem strak) Hoe kunnen wij onze arme kinderen genoeg te eten geven als we zelf niets meer hebben? (Stilte. Bekijken mekaar strak)

STIEFMOEDER. Weet je wat man?

VADER. Nee.

STIEFMOEDER. Ik weet iets.

VADER. Wat dan. Zeg op, kom.

STIEFMOEDER. (Stilte. Bekijkt hem)

VADER. (Blij wanhopig) Zeg het. Zeg het!!

STIEFMOEDER. (Stilte. Idem)

VADER. (op z'n kniën) Toe. Zeg het!!! Asjeblief!!!!

STIEFMOEDER. (Bekijkt hem doordringend) We zullen morgen, heel vroeg, de kinderen naar het bos brengen, daar waar de bomen het dichtst op elkaar staan. Daar maken wij een vuurtje voor hen, we geven ze allebei nog een stukje brood, dan doen we alsof we aan ons werk gaan en we laten ze alleen achter.

VADER. (Ontzet) Maar...

STIEFMOEDER. (Voor zich uit) De weg naar huis vinden ze nooit meer terug en we zijn van hen verlost.

VADER. (Recht) Dat kan toch niet. Dat kunnen we toch niet doen.

STIEFMOEDER. Waarom niet?

VADER. Je kan twee kinderen toch zomaar niet aan hun lot overlaten midden in een groot bos. De wilde dieren zouden hen verscheuren. Begrijp je dat dan niet?

STIEFMOEDER. (Recht) Wéét je wat ik begrijp? Jij dwaas. Ik be-

grijp dat jij véél te weinig geld verdient om voor ons te zorgen en daarom moet er iets gebeuren. En ik begrijp dat die kinderen van jou twee keer zoveel eten als wij. En ik begrijp ook dat, als we ze kwijt zijn, er genoeg eten zal zijn voor ons beiden. Maar dat begrijp jij niet!!

VADER. Nee vrouw, ik doe het niet. Ze gaan van honger omkomen in dat bos.

STIEFMOEDER. Hier ook.

VADER. Dat is niet hetzelfde. Geef toe, dat is toch niet hetzelfde.

(Stilte. Stiefmoeder even verblúft)

STIEFMOEDER. Ach. Er is vast wel iemand die ze zal vinden en voor ze zorgen wil. En dan hebben ze wél genoeg te eten.

VADER. Toch doe ik het niet.

STIEFMOEDER. Je moet het doen.

VADER. Nee.

STIEFMOEDER. Je zál het doen.

VADER. Nee.

STIEFMOEDER. (Zacht. Zeker van haar stuk) Jawel.

(Stilte)

VADER. Nee vrouw. Hoe zou ik het over mijn hart kunnen krijgen mijn kinderen alleen in het bos achter te laten.

STIEFMOEDER. Och jij driebubbele dwaas. Als je het niet doet dan moeten wij alle vier van honger omkomen; dan kan je planken voor de doodskisten al beginnen te schaven. Begrijp je dat dan niet?

VADER. (Kijkt haar droef aan)

(Stilte)

STIEFMOEDER. (Ijzig) Je doet wat ik zeg.

VADER. Ik heb zo'n medelijden met mijn kinderen.

STIEFMOEDER. (Ijzig) Je doet wat ik zeg.

(Stilte)

VADER. (Door de kniëen) Toch hou ik van ze. (Stilte)

STIEFMOEDER. (Kijkt op hem neer) Ik wist dat je het zou doen.

(Licht fade-out op strozakken van de ouders. In donker gaan beiden liggen).

S C E N E 2

(Licht op strozakken van Hans en Grietje. Grietje begint zachtjes te huilen. Het optimisme van Hans moet terug moed geven aan het publiek).

GRIETJE. (Snikt harder en harder en huilt tenslotte)

HANS. (Tracht haar te troosten) Hei.. Wat is dat nu?.. Grietje.. Héla, waarom huil je nu? Grietje? Komaan zeg.

GRIETJE. Het is met ons gedaan Hans.

HANS. Wat!? Waarom?

GRIETJE. (Naar adem snakkend) Heb...heb...heb...je dan..heb je dan..dan.. (huilt)

HANS. (Lacht) Wat zeg je?

GRIETJE. (Doet moeite) Heb heb je dan niet gehoord wat...wat ze met ons wi..willen doen?

HANS. Tuurlijk heb ik dat gehoord. Ik had zo'n honger dat ik niet kon slapen. Gelukkig.

GRIETJE. (Huilen bijna gedaan. Staat een beetje perplex van het optimisme van Hans) Ze gaan ons alleen achterlaten in het bos. (Wil weer huilen)

HANS. Ja, en dan?

GRIETJE. (Houdt nu definitief op met huilen) Hoe en dan? Vind je dat dan niet erg? Zo helemaal alleen in een groot donker bos.

HANS. (Imiteert haar) Zo helemaal in een groot donker bos.

GRIETJE‡ Met allemaal wilde dieren.

HANS.(Idem) Met allemaal wilde dieren. Haha. Grietje toch.

GRIETJE. Hoe..Grietje toch?

HANS. Je hoeft helemaal niet bang te zijn.

GRIETJE. Nee? Ben jij dan niet bang?

HANS. Ik vind het wel een beetje eng. Maar echt bang? Nee hoor. Luister. Ik heb al een plannetje bedacht. Ik heb er iets op gevonden om ons uit de nood te helpen.

GRIETJE. (Opgewonden) Oh ja? Wat dan?

HANS. Ssst! Wees eens even stil... Nog stiller... Denk je dat vader en moeder al slapen? Even luisteren aan de deur. (Doet het en komt dan terug) Ik hoor niets meer en ik zie geen licht meer branden op hun kamertje.

GRIETJE. Wat ben je nu eigenlijk van plan Hans?

HANS. Luister. Ik sluip stilletjes naar buiten. Voor de deur van ons huisje liggen allemaal witte kiezelsteentjes. Die stop ik in

mijn zakken, zoveel ik kan. En dan zal je eens wat zien.

GRIETJE. Kiezelsteentjes!?

HANS. Ssst!! Maak vader en moeder niet wakker.

GRIETJE. Wat wil je dan met kiezelsteentjes doen?

HANS. Dat verklap ik je morgen wel. Let maar goed op. (Doet zijn jasje aan boven zijn slaaphemd en gaat "buiten") Oh. Wat een geluk : de maan staat er ook al. Het zal nu veel gemakkelijker zijn om die steentjes te vinden. Zie je wel. Hier zijn ze al. Ze glinsteren als kleine geldstukjes. Laat ik er maar zoveel mogelijk nemen. Zo. Dank je wel maan. Ik hoop maar dat je er volgende nacht ook zal staan. En nu vlug naar bed. (Langs dezelfde weg terug "binnen")

GRIETJE. En? Heb je ze gevonden?

HANS. Ja hoor. Twee zakken vol.

GRIETJE. Maar waarom?

HANS. Zal je wel zien.

GRIETJE. Denk je echt dat die steentjes ons kunnen redden? Oh Hans ik ben zo bang.

HANS. Wees maar niet bang, lief zusje, en ga lekker slapen. De maan zal ons niet in de steek laten.

(Beiden gaan slapen)

VERTELLER. ... en tevreden kropen Hans en Grietje terug in hun warm bedje, zeer dicht bij elkaar. Hans vond dat hij het allemaal slim bedacht had en Grietje huilde nu niet meer. Ze was tevreden want ze wist heel zeker, wat er ook zou gebeuren, dat haar broertje goed voor hen beiden zou zorgen. (Licht kinderen fade-out)

S C E N E 3

(Licht algemeen op. Stiefmoeder op)

VERTELLER. De volgende ochtend heel vroeg, de zon was nog niet opgegaan, was de vrouw van de houthakker al op en kwam ze het kamertje van Hans en Grietje binnen. (Houthakker blijft op zijn strozak zitten met hoofd in de handen)

STIEFMOEDER. Opstaan luilakken! We gaan naar het bos hout halen. (Wacht even. Komt dan dichterbij en maakt, ze ruw wakker) Vooruit zeg ik jullie. Wakker worden!

HANS. (Komt overeind)

STIEFMOEDER. Vooruit luilak! Opstaan!!

HANS. De zon schijnt nog niet.

STIEFMOEDER. Ik weet het. Ik weet het. Maar...euh...we moeten voor het haardvuur meer brandhout zoeken dan anders. En ook veel sprokkelhout om bezems te binden. Maak je zuster maar wakker en vlug.

HANS. Ze heeft nog vaak. En ik ook.

STIEFMOEDER. En dan. Ik ook. Ik heb ook nog vaak. Ik moet toch ook opstaan.

HANS. Jij bent een moeke.

STIEFMOEDER. (Schrikt van deze uitspraak) Ja..euh..en toch heb ik ook nog vaak. Trek jullie kleren aan en maak dat je in de keuken bent. (Af)

HANS. Grietje. Grietje! Wakker worden.

GRIETJE. (Overeind) Hé.

HANS. Kom op. 't Is tijd. (Stilte. Bekijken mekaar even en omhelzen mekaar) (Stiefmoeder gaat naar de houthakker) (Hans en Grietje kleden zich aan)

STIEFMOEDER. Man! (Geen reactie) Man!!! (naar houthakker) Waar zit je toch? Ben je nu nog niet op. Kom uit je bed verdomme Denk toch aan wat er moet gebeuren.

VADER. Het is juist omdat ik daaraan denk dat ik geen moed heb om op te staan.

STIEFMOEDER. Wees toch niet zo flauw. Over enkele uren is alles voorbij.

VADER. Ik kon er niet van slapen vannacht.

STIEFMOEDER. Ik wel. Vanaf morgen zal het immers allemaal veel makkelijker gaan. Als we terug met z'n tweeën zijn. Ik zeg het : ik heb heerlijk geslapen.

VADER. Ja, ik heb het gemerkt. Gelukkig scheen de maan; dan had ik tenminste nog iemand om tegen te praten.

STIEFMOEDER. 's Nachts moet je slapen en niet praten.

VADER. Als je verdriet en zorgen hebt dan wil je daarover praten.

STIEFMOEDER. Binnen enkele dagen of weken wanneer we hier zullen zitten met een volle maag en fatsoenlijke kleren aan het lijf en een gevulde spaarpot, dan zal je tegen me praten. Maar niet van verdriet maar uit dankbaarheid.

VADER. Denk je? Ik denk het niet.

STIEFMOEDER. Ik ben er zeker van. En maak nu maar voort want het

is ver. Het is uren stappen eer we er zijn. Neem jij de mand op je rug, dan neem ik de bijl.

VADER. Nee. Vandaag neem ik die last liever niet. Ik heb het al lastig genoeg.

STIEFMOEDER. Ja goed. Voor één keer neem ik ze dan wel. (roept) Zijn jullie bijna klaar? (Hans en Grietje op)

VADER. (Gaat naar ze toe. Bekijkt hen. Omhelst ze lang) zegt dan gewoon) Goeiemorgen.

STIEFMOEDER. (Staat op enkele passen afstand volledig erbuiten) Kom eens hier. (Hans en Grietje doen het) Hier heb je elk een stuk brood voor deze middag. Eet het niet eerder op want dat is alles wat jullie krijgen voor vandaag. Kom op. We hebben alles. We vertrekken. (Stiefmoeder eerst weg met mand. Houthakker neemt bijl en er achter)

HANS. Grietje neem jij mijn stuk brood en steek het weg samen met het jouwe want mijn zakken zitten vol met kiezelsteentjes. (Ze doet het. Onder haar schort)

VERTELLER. En Grietje stopte het brood onder haar schort omdat Hans inderdaad de steentjes in zijn zakken had. (Hans en Grietje ook weg) Toen gingen ze met z'n allen op weg naar het bos. Hans, die anders altijd vrolijk als eerste het huis uithuppelde, liep nu stilletjes helemaal achteraan. Maar niet omdat hij bang was, maar wel omdat hij iets van plan was.

(Alle vier terug op) Na een poosje bleef Hans stilstaan en keek naar het huisje waar hij met Grietje zoveel gespeeld had, en dat deed hij keer op keer. (Hans doet het en laat telkens een kiezelsteentje op de grond vallen)

VADER. Hans. Waarom blijf je achter jongen? Dat is je gewoonte niet. Je moet voor je kijken en opletten waar je loopt. (Stiefmoeder stopt en luistert mee)

HANS. Jammaar vader, ik kijk naar mijn witte poesje dat boven op het dak zit en me vaarwel wil zeggen.

STIEFMOEDER. Je poesje, je poesje. Je bent niet goed wijs. Dat is de morgenzon die op de schoorsteen schijnt. Kom schiet op. (Stiefmoeder verder) Loop maar wat beter door. Wat is er met dat jong aan de hand?

VADER. Misschien is hij al moe.

STIEFMOEDER. (Draait even terug) Moe? Hij is te lui om te lopen.

Komaan maak voort. Anders raak je ons kwijt en dan zal je nog verdwalen. (Ze gaat verder en Hans legt stiekem steentjes)

VERTELLER. Maar Hans h ad niet naar het poesje gekeken, hij had telkens  een van de witte kiezelsteentjes uit z'n zak op de grond laten vallen. En hij deed dat heel stil zodat niemand het kon merken. Zijn vader, de houthakker, was ook stil. Hij liep al- maar met zijn hoofd naar beneden. En aan zijn gezicht kon je zien, dat hij zorgen had. Hij dacht steeds maar aan zijn arme lieve kinderen. En ze liepen en ze liepen. Ze gingen vreselijk diep het bos in. De lange sterke bomen stonden steeds dicht bij elkaar. Tussen de toppen van de bomen kon je de zon niet meer zien. Alles was koud, stil en donker.

(Tijdens de verteller is er sprokkelhout en papier in de mand gestoken)

GRIETJE. (Valt) Stop. Stop asjeblief.

VADER. Vrouw stop. Wat is er Grietje?

HANS. (Komt achterop en legt nog een steentje) Is ze gevallen?

GRIETJE. Ik kan niet meer. Mijn voeten doen zo'n pijn. Ik ben zo moe. Kunnen we niet even rusten?

VADER. Ja. Wees maar gerust. Blijf maar kalm liggen. Kom Hans, ga jij ook maar wat zitten. (Ze zitten stil bij elkaar)

STIEFMOEDER. Wat is er?

VADER. We zijn ver genoeg.

STIEFMOEDER. Jammaar we hadden toch gezegd dat we tot ginder zouden...

VADER. Niks van. We kunnen niet verder gaan.

STIEFMOEDER. Als we nog een half uur stappen zijn we aan een plek waar ze...

VADER. We stoppen vrouw. Hoor je wat ik zeg? We stoppen. De kinderen zijn veel te moe.

STIEFMOEDER. Daar. Hij weet het weer beter. Ik zeg je als we hier blijven is alle moeite voor niks geweest. Dan vinden ze de weg terug. Je zal het zien.

VADER. (Voor zich) Ik wou dat het waar was.

Kinderen, we hebben onderweg wat sprokkelhout bijeen geraapt. Kom vrouw, geef ze het sprokkelhout. Dan kunnen jullie een vuurtje maken.

STIEFMOEDER. (Legt hout op vloer + papier)

Ja, maak maar een lekker vuurtje. En blijf maar op het mos liggen

en rust maar lekker uit. Dan gaan wij ondertussen het bos in om hout te hakken, hé vader. En als we klaar zijn komen we terug om jullie te halen. Tot straks. (Wil weggaan) Zeggen jullie niks? Tot straks. (Hans en Grietje staren haar in stilte wezenloos aan) Nu goed dan. Tot straks. (Gaaf weg)

VADER. (Kijkt naar de kinderen. Aan de grond genageld. Stiefmoeder doet teken haar te volgen. Vader knikt nee. Stiefmoeder dringt aan. Tenslotte...)

Wacht hier bij het vuur. We gaan aan het werk en we komen jullie halen als...als...we klaar zijn...daarna... Tot ziens Hans. Dag Grietje (Omhelst de kinderen stevig)

STIEFMOEDER. Man! (Omhelzing) Man!!! (Houthakker staat op. Neemt de bijl. Gaaf traag weg en kapt eenmaal van woede in de kapblok. Blijft even in die houding) Maaaaan!!!! (Houthakker gaaf weg)

VERTELLER. (Hans maakt het vuur tijdens de verteller)

Toen liet hij hen alleen. Hij holde achter zijn boze vrouw aan, die reeds ongeduldig aan de terugweg was begonnen. Ze was blij dat ze die twee lastposten eindelijk kwijt was. Hans, die nog altijd niet bang was, deed wat hem gezegd werd en maakte een vuur.

HANS. Zo. Dat is klaar.

GRIETJE. Ja. Lekker warm. Maar wat nu?

HANS. Niks aan de hand.

GRIETJE. Ze hebben ons alleen achter gelaten.

HANS. Ja, dat klopt. Helemaal alleen.

GRIETJE. Maar wat moeten we nu doen?

HANS. Wel, tijdens die lange wandeling heb ik een spoor gemaakt van kiezelsteentjes. Af en toe heb ik er één laten vallen.

GRIETJE. Heb je ze daarom voor de deur van ons huisje gaan rapen gisteravond?

HANS. Ja. Begrijp je 't nu?

GRIETJE. (Denkt na) ongeveer.

HANS. Als we gewoon de kiezelsteentjes één voor één terug zoeken dan...dan...??? Wat gebeurt er dan??? Dan..??

GRIETJE. Ah ja nu begrijp ik het. Dan nemen we zonder het te weten dezelfde weg als daarstraks en komen we vanzelf aan ons huisje terecht.

HANS. Je hebt het beet.

GRIETJE. Ongelooflijk. Dat heb je knap bedacht. (Kust hem)
Ssst!! Luister eens! (Men hoort geklop) Wat is dat geklop?

HANS. Misschien is het het geklop van de bijl van vader.

GRIETJE. Zouden ze ons dan toch niet alleen gelaten hebben.

HANS. Ik wou dat het waar was. Even kijken. (Gaat even weg)

GRIETJE. Hans. Hans? Hans!! Waar ben je? Laat me niet alleen
Hans. Hans?

HANS. Hier ben ik al.

GRIETJE. Wat was dat geklop?

HANS. Het was de bijl van vader niet, maar een droge tak die aan
een boom bengelde en die door de wind heen en weer sloeg.

GRIETJE. Dus dan zijn we nu echt helemaal alleen.

HANS. Ja.

GRIETJE. Laten we dan terug vertrekken. Nu het nog licht is.

HANS. Nee, nu nog niet.

GRIETJE. Waarom niet? Dan zien we de steentjes veel beter liggen.

HANS. Nu zijn we veel te moe om terug zover te stappen.

GRIETJE. Ja. Dat is waar.

HANS. En daarbij. We zouden vader en moeder misschien inhalen en
dan zouden ze met ons een andere weg opgaan. En dat zou heel erg
zijn want ik heb geen kiezelsteentjes meer.

GRIETJE. Je hebt gelijk. Dan zouden we pas voorgoed verloren zijn.

HANS. Tuurlijk. Zonder die kiezelsteentjes zouden we de weg nooit
terugvinden. Laten we daarom nog wachten tot vanavond.

GRIETJE. Maar ik heb zo'n honger.

HANS. Ja. Ik ook.

GRIETJE. Zullen we ons brood dan maar opeten?

HANS. Ja, toe maar. Eer we terug thuis zijn vinden we misschien
nog wel wat bessen of zo.

GRIETJE. (Geeft brood) Hier.

HANS. Dank. (Ze eten. Ze glimlachen. Ze luisteren naar het bos)
Lekker hé.

GRIETJE. Ja.

HANS. Wel een beetje hard. Maar toch lekker.

GRIETJE. Zeg maar nu denk ik plots aan iets. Als we vanavond ver-
trekken...hoe moeten we dan die steentjes vinden in het donker.

HANS. Vannacht schijnt de maan immers.

GRIETJE. Ik hoop het.

HANS. Ze zal schijnen.

GRIETJE. Denk je?

HANS. Ik ben er zeker van.

GRIETJE. Goed dan.

HANS. Als we flink doorlopen zijn we morgenvroeg weer veilig thuis.

GRIETJE. Ja. (Ze eten.)

HANS. Laten we proberen nu wat te slapen want vannacht kan dat niet. Dan moeten we stappen.

GRIETJE. Ik denk dat ik niet zal kunnen slapen met al die geluiden.

HANS. Kom dan bij me liggen. Dan zal ik eens een mooi verhaal vertellen.

GRIETJE. Oh ja. Twee. (Ze gaat bij hem liggen)

HANS. Er was eens een arme man en een arme vrouw die niets anders hadden dan een kleine hut. Ze leefden van de visvangst. Wat ze konden vangen aan vis aten ze onmiddellijk op. Vingen ze niks, aten ze niks. Maar op zekere dag, toen de man aan het water zat en zijn net uitwierp, haalde hij een vis op die helemaal goud was. Toen de man hem vol bewondering bekeek, begon de vis te spreken en zei : "Luister visser, als je mij weer in het water gooit, zal ik van je kleine hut een prachtig kasteel maken". Daarop antwoordde de visser : "Wat heb ik aan een prachtig kasteel als ik niets te eten heb?" De goudvis sprak verder..... (Grietje was reeds in slaap gevallen. Hans nu ook)

S C E N E 4

VERTELLER. (Tijdens verteller stilaan nachtbelichting + maan op achtergrond)

De goudvis sprak verder maar Hans, die sprak niet verder. Toen hij nog maar een beetje van zijn verhaal verteld had vielen hun ogen dicht van vermoeidheid en zij vielen in een diepe, diepe slaap. De ganse namiddag en avond sliepen ze aan één stuk door. Zo moe waren ze. En ze droomden van hun huisje dat ze morgen zouden terugvinden en dat misschien een kasteel zou geworden zijn, net zoals het huisje van de visser uit het verhaal van Hans. Toen de zon al lang onder was werden ze wakker. Het was pikdonker. Alleen de maan, die was er. Hans had gelijk gehad.

GRIETJE. (Wordt wakker. Huilt) Hans. Hans! Waar ben je? Ah